

denne Tilføielse ikke er gjort, saaledes som det nu er Tilfældet, vil det i det praktiske Liv blive opfattet, som om den Betaling, der ydes fra Kommunerne for dem, der ikke have Raad, er en Fattighjælp, og det var det, jeg søgte yderligere at begrunde.

S. Wedersfen: Da jeg i meget Bæsentligt kan henholde mig til de to ærede Landssthingsmænd her lige over for 2den Kreds (Haffner) og for 5te Kreds (Orenbøll), skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Jeg kan saaledes fuldkommen tiltræde, hvad den ærede Landssthingsmand for 5te Kreds har sagt angaaende Klassifikationen. Jeg tror, at det Gnefte, der lader sig anføre til Forsvar for Bibeholdelsen af Klassifikationen, er, at den har Hævd, at den er tiltvungent; thi, som bemærket af den ærede Landssthingsmand, er det komplet umuligt at gennemføre denne Klassifikation paa en nogenlunde rimelig og billig Maade, saaledes som Tanken oprindeligt har været. Det er jo aabenbart urimeligt, hvad enten man tager Husmænd med Jord eller Gaardmænd, saa at saa dem hver for sig i Hæftkorn indenfor deres egen Kreds og sige, hvad der er billigt for den Gne, er ogsaa billigt for den Anden; thi en Mand, der har 7 Skpr. og 3 Fdr., og som man altsaa maa regne til Husmændene, kan ikke saa sjældent være i en langt gunstigere Stilling end en Mand, der har 10—12 Skæpper, og det Samme kan blive Tilfældet indenfor Gaardmandsklassen. Jeg tror ikke, at Klassifikationen har sin Svaghed i at være uforstaaelig, men deri, at den bliver ligesvem ubillig, naar den skal gennemføres efter Bogstaven, navnlig fordi der ikke kan paapeges den mindste Grændse; thi enhver Grændse vil i samme Grad blive umulig at fastholde, som Oplysningen skrider fremad, og det i en ganske anden Grad, end Tilfældet var i 1810; da det oprindelige Regulative blev givet. Det maatte, forekommer det mig, være bestemt ved Overveielser af denne Sag, hvilken Betaling der maatte anses for at være et anstændigt Bederlag for denne Forretning, og forsaavidt Spørgsmaalet maatte bevares derhen, at 3 Kroner maatte anses for at være et passende Bederlag, synes jeg, at de andre Hensyn maatte kunne underordnes dette og træde i anden eller tredie Række. Det behøver jo ikke at gjentages, at de, der ere mere velstaaende, i Reglen ville — enhver Regel har jo iøvrigt sine Undtagelser — yde noget Mere; men naar man virkelig erkjender, at 3 Kroner er en saadan passende og anstændig Betaling, maa man overlade alt det Øvrige til Sagens egen Gang, og det forekommer mig, at der er Ingen, der har for søgt at paavise, at denne Betaling skulde være overdreven eller urimelig i Forhold til Forretningens Art. Jeg vil tillade mig at tilføie, hvad der ogsaa blev yttret af den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds, at

det vistnok med Rette kan siges, at jo fattigere det Hus er, i hvilket Jordemøderen udfører sin Forretning, desto større Anstrengelser og Besværligheder af forskellig Art medfører denne.

J. Andersen: Jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler fatte mig i Korthed, fordi jeg ogsaa kan slutte mig til de to af ham nævnte Talere. Jeg skal da blot sige et Par Ord om Endringsforslaget. Det indeholder nemlig den Bestemmelse, at der skal betales saaledes og saaledes, og for dem, der nyde Understøttelse af Fattigvæsenet, skal der betales saaledes. Men som vi Alle vide, er der endel Mennefter mellem dem, som kunne betale, og dem, der nyde Understøttelse af Fattigvæsenet. Der staar imidlertid ikke Noget om, hvorvidt Jordemøderen skal have Noget af dem, der ikke ere istand til at betale, eller hvorledes der i det Hele taget skal forholdes dermed. Da den ærede 4de Landssthingsmand for 9de Kreds (Mourier-Petersen) selv har berigtiget sin Anskuelse, kan jeg forsaavidt frasalde mine Bemærkninger; thi jeg forstod ham, ligesom den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds, saaledes, at han mente, det var en Fattigunderstøttelse, som efter Lovforslaget i sin nuværende Skikkelse skulde ydes dem, der ikke havde Gøne til at betale. Den ærede Landssthingsmand ved jo meget godt, at Kommunerne udrede en Del Udgifter om Mæret, som ikke ere Fattigunderstøttelse, men som komme denne meget nær, nemlig f. Ex. de 6 Ugers Kuren, som de skulle udrede til Bedkommende. Hans Raastand er aldeles rigtig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Kommune skal udrede Udgifterne, og naar den ærede Landssthingsmand fra 2den Kreds (Haffner) udtalte, at han mente, at hin Udsættelse paa Forslaget ikke havde Noget paa sig, tager han aldeles feil. Han har aabenbart ikke forstaaet min Udtalelse dengang, hvorimod den ærede Udsfører meget godt forstod den. Den angik saadanne Personer, der ikke i Sygdomstilfælde vilde have Ret til at modtage fri Læge og Medicin fra den Kommune, hoort de opholde sig. Spørgsmaalet er f. Ex. om den Kommune, i hvilken et Fruentimmer lige bringes ind, naar dette Tilfælde kommer paa, skal betale for hende, eller om det er den Kommune, der skulde have betalt hendes Kur og Pleie, der skal betale. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at naar der ikke er stillet et saadant Endringsforslag, som den ærede Udsfører behøvede, vil det gjøre Loven uforstaaelig, og jeg maa derfor her stemme imod den. Det vil nemlig medføre faa store Vanffeligheder, at det vil —

Formanden: Maa jeg, idet det iøvrigt forekommer mig, at Endringsforslaget og Lovforslaget i det fremhævede Punkt ere overinstemende, gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at Bemærkninger, der vedrøre Spørgsmaalet om,